

o němž je třeba průkazu, že byl proclen, nelze spolehlivě řešiti jinak, než na základě dotyčného předpisu; proto měl od příslušného úřadu býti vyžádán, když není veřejně vyhlášen. Poněvadž se tak nestalo, a nižší soudy se ani nezabývaly otázkou další, zda nelze opatřiti nový doklad o vyclení vůbec nebo jen nákladem nepřiměřeným, není věc zralá k rozhodnutí.

Čís. 7919.

Poskytla-li banka zápůjčku na lombard válečné půjčky nezletilým dětem zastoupeným otcovským opatrovníkem, jednala na vlastní vrub, nezabezpečivši se soudním schválením a nemůže se domáhati náhrady na otcovském opatrovníku, leč že by ji byl uvedl v omyl tvrzením takového schválení anebo že by se byl zavázal je opatřiti.

(Rozh. ze dne 29. března 1928, Rv I 1409/27.)

Žalující banka zapůjčila nezletilcům peníze na lombard válečných půjček. Její žaloba proti nezletilcům o zaplacení zapůjčených peněz byla zamítnuta, ježto k uzavření lombardní zápůjčky nebylo uděleno schválení opatrovnického soudu. Žalobou, o níž tu jde, domáhala se banka zaplacení na otcovském opatrovníku nezletilců a odůvodňovala žalobní nárok tím, že si žalovaný neopatřil k uzavření zápůjčky svolení opatrovnického soudu a že jest proto práv jako zákonný zástupce dítek podle § 1009 obč. zák. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Věc, co do právního posouzení prostá, byla rozhodnuta předem zamítnutím žaloby podané na dítky žalovaného jako dlužníky pohledávky nyní zažalované proti jich otci. Žalobkyně dovozuje i v dovolání, že žalovaný byl přímou smluvní stranou, k tomu však bylo třeba zjištění skutečností, v nichž by bylo shledati projev vůle žalovaného směřující k sjednání osobního jeho závazku. Po této stránce postačí poukaz na přílohy předložené žalobkyní samou, v nichž jako dlužníci sporné pohledávky jmenováni jsou jen Hans a Grete R-ovi. Žalovaný jednal vždy jen jako zástupce těchto svých dítek. Příkaz k poskytnutí úvěru pocházel od něho také jen jako zástupce dlužníků, jimž byl úvěr ten poskytnut. Ani v pozdějším jeho chování nelze shledati právotvornou skutečnost, jež by založila jeho závazek, neboť nelze v něm shledati projev vůle k tomu směřující. Vlastnost jeho jako obchodníka nemá vůbec významu pro právní posouzení této věci. Žalobkyně uplatnila další důvod žalobního nároku, jenž není však stejně oprávněn. Žalovaný jednal sice jménem svých nezletilých dítek jako jich otcovský zástupce, proto však nebyl *falsus procurator*, i když nevymohl schválení opatrovnického úřadu pro smlouvu sjednanou se žalující bankou (t. j. její předchůdkyní). Tehdejší

úvěrní banka poskytla nezl. dětem žalovaného zápůjčku na základě nabídky učiněné jí žalovaným jako otcovským zástupcem. Žalobkyně nemůže jednání své předchůdkyně omluviti neznalostí zákona. Tehdejší banka musila věděti, že podle §§ 865, 233 a 282 obč. zák. nemůže dojíti k platné smlouvě o zápůjčku bez soudního schválení, záleželo proto jen na ní, zda si vyžádá na žalovaném jako otcovském zástupci dlužníků průkaz tohoto schválení či zda sama si vymůže ono schválení. Žalobkyně netvrdí, že žalovaný ji uvedl v omyl na př. tvrzením takového schválení, nebo že se zavázal je opatřiti, jednala tudíž jediné banka na vlastní nebezpečí, poskytnuvši nezletilým dlužníkům zápůjčku bez průkazu soudního schválení. Nelze říci, že žalovaný překročil zákonnou plnou moc jako otcovský zástupce, když jmění svých dítek uložil do válečné půjčky a sjednal při tom s bankou lombardní úvěr, a nemůže proto býti řeči o tom, že byl falsus procurator, takže není třeba vyvraceti dovolání, pokud se v něm dovozuje pro žalobkyni nárok z překročení plné moci. Pro nedostatek soudního schválení nestal se ani žalovaný smluvní stranou, nýbrž zůstal vždy zákonným zástupcem dítek, ovšem zákonné jeho zmocnění nepostačilo bez soudního schválení k tomu, by vznikl závazek jeho dítek a tím i sporný nárok. Když se banka spokojila s jedním žalovaného, t. j. s tím, že podepsal přihlášku k úpisu válečných půjček za děti a poskytl jí požadovanou hotovost, nebyl povinen učiniti další, by žalobkyni skutečně vzešel nárok nyní jí tvrzený, o to měla se postarati ona sama, totiž její předchůdce. Žalovaný nebyl k tomu zavázán, když banka toho nežádala, a nelze ani po této stránce dovoditi sporný nárok proti němu.

Čís. 7920.

Přiznala-li správní rada Buštěhradské dráhy bezprostředně před vyhlášením zákona ze dne 8. června 1923, čís. 124 sb. z. a n. svému zaměstnanci mimořádný přídavek započítatelný do výslužného, avšak při tom projevila vůli, že toto opatření jest předložiti ku schválení ministerstvu železnic, nebyla státní železniční správa při svém uznání vázána opatřením správní rady Buštěhradské dráhy.

(Rozh. ze dne 29. března 1928, Rv I 1670/27.)

Žalobce, bývalý úředník Buštěhradské dráhy, domáhal se na československém státu zaplacení přídavku, jenž mu byl přiznán usnesením správní rady Buštěhradské dráhy ze dne 15. června 1923. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dovolání, uplatňujíc dovolací důvod čís. 4 § 503 c. ř. s., opírá se o ustanovení § 5 obč. zák. a doličuje, že zákonem o nabytí Buštěhradské železnice státem ze dne 8. června 1923, čís. 124 sb. z. a n., jenž nabyl